

цьому відповідальними за створення та підтримку системи, у тому числі фінансово, є самі фармацевтичні виробники. Наразі в Україні ведеться активна комунікація щодо побудови такої системи, але, на жаль, були вже й невдалі спроби, що передбачали побудову системи, що не базувалась на принципах системи в ЄС. Звичайно, такий підхід не давав би можливості інтеграції з ЄС та ускладнював би як імпорт, так і експорт ліків. Наразі вбачаємо, що фармацевтичні виробники готові почати побудову в Україні системи ідентичної до моделі верифікації в ЄС, але водночас, в якості первісного та засадничого кроку, очікують від держави повноцінне створення й аналогічної регуляторної бази, що імплементуватиме європейський підхід та враховуватиме достатній перехідний період.

Список використаних джерел:

1. Лур'є Д. Що заважає повноцінній диджиталізації фармацевтичної галузі України в 2022 році. URL: <https://eba.com.ua/shho-zavazhaye-povnotsinnij-dydzhytalizatsiyi-farmatsevtichnoyi-galuzi-ukrayiny-v-2022-rotsi/>
2. Організація діяльності в сфері охорони здоров'я: навч. посібник за ред. Т.Л. Желюк Тернопіль, Крок. 2021. 620 с.
3. Модернізація менеджменту та публічного управління в системі охорони здоров'я: монографія / Р. Р. Августин, О. З. Апостолук, А. І. Артимович та ін. Тернопіль : Крок, 2020. 560 с.

Тетяна ВОЛИНЕЦЬ

здобувачка освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я», ЗУНУ

Науковий керівник – к. е.н, доцент, кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Тамара ПОПОВИЧ

**ІНФОРМАТИЗАЦІЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗАКЛАДОМ ОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я**

Курс на цифрову трансформацію сфери охорони здоров'я в Україні актуалізував питання широкого впровадження в управлінську практику інформаційних медичних систем (МІС), в т.ч. електронних інформаційно-комунікаційних технологій (eHealth). Сьогодні інформатизація цієї сфери стала однією із пріоритетних напрямів її розвитку і виступає як аналітична база для вирішення актуальних економічних та управлінських завдань, а також, як

спеціальний ресурс підтримки здійснення медичної практики та підвищення її якості в кожному конкретному закладі охорони здоров'я.

Загалом, медична інформаційна система (МІС) є управлінським інструментом, що дозволяє закладу охорони здоров'я визначати та планувати наявні ресурси шляхом «застосування спеціалізованого програмного забезпечення, засобів обчислювальної техніки, необхідного медичного обладнання, засобів зв'язку», а також, спрямовується на забезпечення і підтримку лікувально-діагностичної, фінансової, адміністративно-господарської, облікової та сервісної діяльності закладу для надання якісних медичних послуг пацієнтам [4]. Окрім того, використання МІС дає змогу здійснювати контроль як за ефективністю, так і результативністю лікувального процесу та реабілітації пацієнтів.

Залежно від використовуваного програмного забезпечення, МІС може носити спеціалізований та універсальний характер. Спеціалізовані МІС ураховують особливості діяльності кожного окремого закладу охорони здоров'я (і на думку фахівців, є більш ефективними), а універсальні – використовують загальні параметри (компоненти) показників, які є характерними для більшості таких закладів та їх підрозділів. На даному етапі в практиці впровадження та використання МІС застосовуються такі її спеціалізовані та універсальні системи: «Каштан», «МедінфоСервіс», «Health24», «MEDSTAR», «Helsi», «Medline», «Medick IT», «EMCIMEД», «Mia Здоров'я», «SimplexMis», «Електронна лікарня», «nHealth», «IT4MEDICINE», «ВІЛ-інфекція в Україні», «Healthtech», «МС+», «TeleMed» та інші [6]. За висновками фахівців [1;5], цьому сприяє Державна програма інформатизації охорони здоров'я України, яка зорієнтована на забезпечення розвитку інформаційного середовища галузі, створенні «умов економічно виправданої експлуатації інформаційних технологій у інформаційній, експертній та системно-аналітичній підтримці формування рішень в усіх сферах медичної діяльності». Впровадження основних її положень дозволило забезпечити не лише розвиток комплексних інформаційних систем в охороні здоров'я, але підвищити ефективність системи управління процесами надання медичної допомоги населенню, шляхом запровадження у лікарську практику та роботу середнього медичного персоналу новітніх методів діагностики і лікування, організацію консилиумів фахівців на відстанях, надання телеконсультацій медичним працівникам у складних клінічних випадках, використання міжнародних інформаційних систем та каталогів.

Водночас, варто зазначити, що сучасна вітчизняна практика впровадження МІС, незважаючи на їх активне використання в закладах охорони здоров'я, характеризується істотним відставанням від реальних потреб, запроваджується стихійно без планового фінансування таких проєктів і державної підтримки. Істотними проблемами, що перешкоджають використанню уже розроблених МІС в медичну практику, на даному етапі є:

- недостатність ресурсного забезпечення розроблення програмного забезпечення та впровадження МІС;
- невисокий технічний рівень розроблених програмних продуктів та наявність несумісних інформаційних систем;
- слабкість зв'язків між рівнями сфери охорони здоров'я і впровадженими МІС, особливо на рівні закладу охорони здоров'я;
- невисокий обсяг впровадження прогностичних інформаційних систем;
- паралельне існування паперових та електронних форм, що часто суперечать одна одній за структурою і облікованою інформацією.

На думку фахівців, щодо стану ринку МІС в Україні, то є узагальнена думка, що на ньому є багато учасників, які пропонують власні найсучасніші розробки. Обсяг такого ринку складає більше 20 МІС, які спроможні працювати переважно зі стандартними формами Міністерства охорони здоров'я, однак вони не завжди відповідають міжнародним стандартам і вимогам. В цьому контексті у процесі вирішення завдань реформування охорони здоров'я, вбачається необхідність забезпечити швидке інтегрування вітчизняної МІС до світового інформаційного простору та використання в лікарській практиці міжнародних баз даних та світових каталогів інформаційних ресурсів. Світовий досвід розроблення та використання МІС свідчить про необмежений їх потенціал у розв'язанні завдань розвитку сфери охорони здоров'я та вирішення найбільш важливих соціальних проблем суспільства.

Особливе значення в розвитку інформаційних технологій відіграє електронна охорона здоров'я (eHealth), яка використовує всі її можливості і впровадження якої в Україні започатковано Розпорядженням Кабінету Міністрів «Про затвердження Концепції розвитку електронної охорони здоров'я». Відповідно до її положень, «під електронною охороною здоров'я слід розуміти екосистему гармонічних та взаємоприйнятних інформаційних відносин усіх учасників медичного середовища держави, які базуються на економічно

ефективному та безпечному використанні інформаційно-комунікаційних технологій, спрямованих на підтримку системи охорони здоров'я, включаючи медичні послуги, профілактичний нагляд за здоров'ям, медичну літературу та медичну освіту, знання та дослідження» [3]. Реалізація концептуальних засад розвитку eHealth здійснюватиметься за двома етапами: 1 етап 2020-2022рр. і 2 етап – 2023-2025рр. Система комплексних заходів в рамках реалізації Концепції наведена на рис. 1.

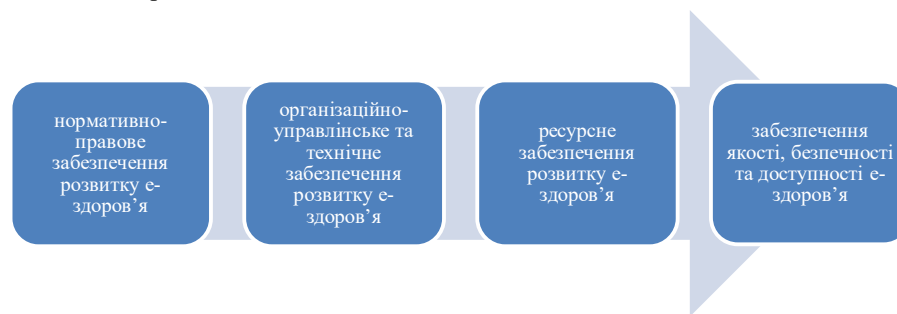

Рис. 1. Комплексні заходи впровадження інформаційно-комунікаційних технологій (eHealth) в Україні

Очікуваними результатами повномасштабного впровадження eHealth в Україні стане [3]: дебіюкратація, адміністративне спрощення та зручність умов роботи для надавачів медичних послуг; формування єдиного медичного інформаційного простору та забезпечення інтероперабельного, інтегрованого і гармонійного взаємозв'язку із суміжними сферами; забезпечення інтеграції до світового медичного інформаційного простору; створення умов для розвитку IT-інновацій, їх використання для прогнозування потреб охорони здоров'я, планування ресурсів у сфері; зміцнення кадрового потенціалу у сфері охорони здоров'я та підвищення рівня цифрової компетентності медичних працівників; підвищення ефективності управління охороною здоров'я та використанням ресурсів; підвищення прозорості і публічності даних щодо розвитку е-здоров'я; поліпшення інвестиційної привабливості, ділового клімату та конкурентоспроможність закладів охорони здоров'я.

Список використаних джерел:

1. Інформаційні технології у сфері охорони здоров'я : монографія. [Л.Б. Ліщинська, С.А. Яремко, К.В. Коняк, І.О. Гулівата, Л.П. Гусак]. За заг. ред. Л.Б. Ліщинської.. Вінниця : видавничо-редакційний відділ ВТЕІ КНТЕУ. 2018. 240 с

2. Концепція інформатизації охорони здоров'я України. URL: <https://wikisoft.kiev.ua/>
3. Концепція розвитку електронної охорони здоров'я. Розпорядження КМУ від 28.12.2020р. №1671-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1671-2020-%D1%80#top>
4. Медичні інформаційні технології в Україні. URL: <https://www.medsprava.com.ua/article/855-medichn-nformatsyn-tehnolog-v-ukran>
5. Модернізація менеджменту та публічного управління в системі охорони здоров'я. Колективна монографія. За ред. д.е.н. проф. Шкільняка М.М., Желюк Т.Л., Тернопіль. Крок. 2020. 560с.
6. Спеціалізована медична допомога. URL: <https://ehealth.gov.ua/spetsializovana-medychna-dopomoga/>

Оксана ВОЛЯНИЮК

здобувачка освітньо-професійної програми «Публічне управління та адміністрування», ЗУНУ
Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Олена ДУДКІНА

ДІЛОВОДСТВО В ОРГАНАХ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: ПІДХОДИ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ

Удосконалення роботи органів місцевого самоврядування – одне з нагальних завдань сучасної України, яке потребує наукових методів. Організована робота цих органів забезпечує розвиток країни, особливо її соціальну, економічну та політичну стабільність. З іншого боку, на ефективність дій влади сильно впливають їхні стосунки з місцевою владою. На місцевому рівні вирішуються основні проблеми в житті місцевої громади та піклуються про інтереси.

Діяльність у цьому напрямку є головною роллю місцевих органів влади, успішна реалізація яких залежить від якості та швидкої обробки відповідної інформації, отриманої від цих органів за допомогою документації.

Організація документообігу – це правило, у відповідності з якими відбувається обіг документів в організації. Організація документообігу передбачає раціональний рух документів, включаючи як операції з документами, так і їх переміщення в апараті управління, їх отримання, розгляд, оформлення і відправка.

В діловодстві органів місцевого самоврядування документообіг розглядається як функція комунікації, реалізація якої повинна співвідноситися із

загальними цілями функціонування – інформаційним забезпеченням діяльності апарату управління, його документування, збереження і використання раніше створеної інформації.

З нечіткою організацією руху документів в теперішній час пов'язано багато недоліків організації документаційного забезпечення діяльності апарату управління в органах місцевого самоврядування. Зокрема, процес документаційного забезпечення прийнятого управлінського рішення включає три складових: інформаційну підтримку рішення; документування рішення; контроль за його виконанням. Кожна операція супроводжується переміщенням документа в управлінському аспекті із одного структурного підрозділу в інший, передачею від технічного виконання до спеціалістів, а потім – до керівника.

В сучасних умовах головними об'єктивними причинами збільшення обсягів документів є рівень розвитку національної економіки, реалізація реформ, зокрема, реформи децентралізації та адміністративно-територіальної, ускладнення процесів управління. При цьому обсяги створених документів збільшуються з ростом кількості документних дій і кількості адресатів, яким вони направлені.

До суб'єктивних причин зростання обсягу документообігу відносяться:

– недотримання управлінськими структурами законодавства, нормативних актів, встановлених юридичними нормами до оформлення документів. Внаслідок виникає недовіра до документів і їх перепроверок, створення нових документів;

– некваліфіковане документування розпорядчої діяльності, що спричиняє нереальні строки виконання, потік листів або доповідних записок управлінських організацій (структурних підрозділів) пояснювального характеру;

– некомпетентність управлінського персоналу у вирішенні управлінських завдань приводить до вибору нецільеспрямованих варіантів їх рішень, що проявляється у документуванні самих цих дій, а також реалізації прийнятого рішення;

– відсутність в управлінському апараті регламентації документування приводить до використання значної кількості різноманітних видів і форм документів, призначених для документування ідентичних функцій і містять аналогічну інформацію;

– використання в процесах створення і підготовки документів новітніх технічних засобів, з однієї сторони, значно підвищило швидкість підготовки